

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једашпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлештва, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају.

СЛУЖБЕНИ ДЕО

Његово Величанство Краљ Петар I, благоволоо је, на предлог Министра Унутрашњих Дела, поставити:

за начелника прве класе округа пожарвачког Миливоја Савића, начелника исте класе округа ваљевског, — по потреби службе;

за начелника друге класе округа београдског, с платом коју је и до сада имао, Чедомира А. Костића, начелника исте класе округа смедеревског, — по потреби службе;

за начелника друге класе округа крушевачког Љубомира Марковића, начелника исте класе округа нишког, — по потреби службе;

за начелника друге класе округа ваљевског Милоша Ђорђевића, начелника окружног у пензији;

за начелника друге класе округа пиротског Стевана Живановића, пензионера;

за начелника треће класе округа подринског Живојина Аранђеловића, начелника исте класе округа крушевачког, по потреби службе;

за начелника треће класе округа нишког Ивана Ђонића, начелника исте класе округа пожарвачког, — по потреби службе; и

за начелника четврте класе округа смедеревског Видена Панјуровића, начелника исте класе округа пиротског, — по потреби службе.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 3. јула 1910. год. у Београду.

Указом Његовог Величанства Краља Петра I. на предлог Министра унутрашњих дела, а на основу § 6. закона о местима решено је:

да се место Дренова, заселак села Желина, општине сирогојнске у срезу златиборском, по изјављеној жељи својих становника, прогласи за село под истим именом с тим, да и даље остане у саставу садашње општине.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 8. јула 1910. год. у Београду.

Указом Његовог Величанства Краља Петра I. на предлог Министра унутрашњих дела, а на основу § 6. закона о местима решено је:

да се место Доњи Део села Велике Сугубине, општине слатинске, у срезу левачком, по изјављеној жељи својих становника, прогласи за село под називом Старо Село с тим да и даље остане у саставу садашње општине.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 10. јула 1910. год. у Београду.

РАСПИС

Свима окружним начелствима и Управи града Београда

Министарство Иностранних Дела издало је распис свима дипломатским мисијама на страни, да од сада не издају никакву новчану и материјалну помоћ овим Циганима, који би путовали по иностранству без средстава за живот. С тога се препоручује свима полицијским и општинским властима, да упозоравају путујуће Цигане, да ће се излагати неприликама, ако путују по иностранству без средстава потребних за живот и пут, јер помоћи од конзулата и мисија на страни неће добити.

Нека начелство — Управа — ово достави подручним властима ради управљања.

ПБр. 12478.
28. јуна 1910. год.
у Београду.

Министар
унутрашњих дела,
Б. Јовановић с. р.

СТРУЧНИ ДЕО

О ПРОДАЈИ ЗА ИЗВРШЕЊЕ ОДЛУКА СУДСКИХ

(НАСТАВАК)

Слична установа постоји и у аустријском праву, код јавне продаје непокрет-

них добара. По аустријском закону о извршењима (Exekutionsordnung), уступање (Zuschlag) пописаног добра, оном надметачу који је на дан лицитације (Versteigerungstermin) дао највећу цену (der Meistbietende), није дефинитивно. По §-у 196. тога Закона допуштено је, у року од четрнајест дана од дана када је објављена судска одлука о уступању пописаног добра најјачем надметачу („innerhalb vierzehn Tagen nach Verlautbarung der Zuschlagserteilung“), учинити нову понуду која се зове Ueberbot (француска la surenchère) и која мора бити, од последње понуде (Meistbot) на лицитацији, већа бар за једну четвртину (§ 195. други став истога Закона). Ту понуду треба, по § 196., учинити код извршног суда (Exekutionsgericht), а, у исто време, понуђач мора доказати да је, од цене коју је понудио, положио једну четвртину било у готовом новцу (Bargeld) било у државним хартијама (inländische Wertpapieren). О овој понуди има се последњи надметач, онај коме је, као највећем понуђачу, добро на лицитацији уступљено (der Erstehet), известити, и тај надметач има право нове понуде — јер их, наравно, може бити више — према себи обеснажити, тиме што ће и он, од своје стране, понудити онолико колико од тих понуда износи она која је највећа („Er kann die angebrachten Ueberbote dadurch entkräften, dass er sein Meistbot auf den Betrag des höchsten Ueberbotes erhöht — § 197.). И то он мора изјавити, опет код извршног суда, у року од три дана откада му је последња већа понуда („das letzte eingelangte Ueberbot“) саопштена. У том случају, све те нове понуде одбијају се („Wenn der Erstehet das Meistbot gemäss § 197. erhöht, sind sämtliche Ueberbote zurückzuweisen“ — § 198.) и добро се уступа dem Erstehet-у, то јест највећем лицитанту који је, своју ранију понуду, попео на висину највеће нове понуде. Ако, пак, прође онај рок од три дана, а тај лицитанат се не јави са својом понудом, тада се добро уступа ономе чија је понуда међу новима најјача, а ако су оне једнаке, тада се добро уступа ономе који је најпре своју понуду дао („...Sonst ist unter mehreren Ueberbietern derjenige zuzulassen, welcher den höchsten Preis an-

geboten hat; bei Gleichheit der Ueberbote giebt das Zuvorkommen den Ausschlag“ § 198. први став). После судске одлуке којом се добро dem Ueberbieter-у уступа, не може бити више надметања („Gegen den Beschluss, durch welchen der Zuschlag erteilt wird, ist ein weiteres Ueberbot unzulässig“ — § 199.).

Немачки Грађ. Судски Поступак овде је као и наш: продаја, како покретних тако и непокретних добара, остаје на оном који је, на дан лицитације (Versteigerungstermin), највише понудио. „Der Zuschlag ist dem Meistbietenden zu erteilen“. (Добро се уступа најјачем понуђачу), вели Fitting, у своме, до сада већ више пута овде наведеном, делу, *Der Reichs Civilprozess*, S. 662. Судска одлука о уступању пописаног добра највећем понуђачу зове се, код непокретних добара, *Der Zuschlagbeschluss*.¹⁾

Даље је дејство закључења продаје то: да се кауција, положена по §-у 479. став други (допуна од 14. Јула 1878. зб. 38., стр. 58.), враћа одмах оним лицитантима на којима продаја није остала, као што се то види из другог става §-а 481. (допуна од 14. Јула 1898.): „Положена кауција враћа се одмах по свршеној продаји свима осталим надметачима, осим оном на коме је имање остало“. Пошто ти лицитанти, услед уступања добра оном надметачу који је дао највећу цену, нису купци и, због тога, немају, поводом лицитације, никакве обавезе, то кауција губи сада онај значај који је имала, док је било могућно да један од тих лицитаната добро на продаји, као најјачи надметач, прибави. Треба приметити да се, под „свршеном продајом“, разуме овде: закључена продаја, а не продаја која је постала извршна, било услед тога што није против ње нико изјавио жалбу (§§ 503. и 507.) било зато што је и суд, пред који је продаја била на разматрању услед жалбе заинтересованих, продају оснажио (§ 507.). Нема спора да је овако, пошто је, за надметаче на којима продаја није остала, равнодушна ствар да ли ће продаја та бити или не уништена: они су, уступањем добра највећем надметачу, дефинитивно од сваке обавезе ослобођени. Ако се кауција није састојала ни у „готовом новцу“ ни у „сигурним папирима“ већ „у сигурној залози покретних ствари или непокретног имања“, тада и ова залога престаје, после закључења лицитације, ако је њу дао који од лицитаната на којима продаја није остала: покретна залога враћа се залагачу одмах (§ 325. Грађ. Зак.) а непокретну, која се, као што знамо, стиче уписом у хипотекарне књиге (§ 326. Грађ. Зак., Интаб. Уредба), има право лицитанат одмах, такође, из књига исписати, и стабулирати (тач. XIX. Интаб.

¹⁾ За продају покретних ствари важи пропис §-а 817. (718.) Нем. Грађ. Суд. Поступка у коме се вели: „Die Ablieferung einer zugeschlagene Sache darf nur gegen baare Zahlung geschehen“, што значи: Продаја (највећем надметачу) уступљене ствари бива само за готов новац. Процедура је, дакле, код лицитирања покретних ствари много простија и бржа него код продаје непокретних, где извршни суд, *Vollstreckungsgericht*, мора да донесе одлуку о уступању продатога добра, као што је то и горе речено. Fitting, *op. cit.*, S. 661. ff. (§ 117: „Entscheidung über den Zuschlag“).

Уредбе). Наравно, у овом последњем случају, лицитанат би морао поднети надлежном првостепеном суду (тач. VI. Интабулационе Уредбе) доказ о томе да он није, на дотичној продаји, био последњи надметач, те да, према томе, његовој интабулацији нема више места. Најзад, ако је лицитанат на коме продаја није остала један од оних који, по §-у 479., нису дужни полагати кауцију, њему се, по закључењу продаје, неће имати шта враћати.

Друкчије ствар стоји са највећим надметачем, на коме је продаја остала. Као што смо то видели из цитираног пасуса §-а 481., њему се кауција не враћа, по свршеној продаји, односно не враћа му се покретна залога нити може скинути хипотеку, дату место кауције, ако је такав случај. Разлог због кога је тај лицитанат био положио кауцију односно конституисао залого сада се остварио: од једне могућности, вероватноће, да он, лицитанат, може доћи, поводом продаје, у обавезу, тај разлог се сада претворио у сигурност, наравно под условом да продаја остане стална, да се не уништи: кауција, односно залога, одговара, у границама у којима су дате, за измирење излицитиране цене, и, евентуално, за измирење оне штете која би се, за случај да, због неполагања цене од стране тога лицитанта, дође до нове продаје, показала на овој другој продаји (§. 484., допуна од 14. Јула 1898. год.).¹⁾ Ако највећи надметач није дао ни кауцију ни залого, зато што је он било интабуланат било неинтабулисани поверилац за чији је рачун непокретно имање узето у попис (§.479., други став), обавезу у коју је дошао куповином пописаног добра гарантоваће тражбина коју има према дужнику. У осталом, ево како се о томе изражава законодавац, у другом ставу §-а 481. (замена од 14. Јула 1898.): „Ако продаја остане у снази и купац цену положи, кауција ће му се при полагању цене урачунати у цену или вратити. Ако продаја остане у снази, а купац цену не положи, него буде нова продаја имања на његову штету по §-у 484-ом, кауција ће се употребити на измирење трошкова око нове продаје и штете ако штете буде, што би се на новој продаји добила цена мања.“

Разуме се да примени другог става §-а 481. односно враћања кауције лицитантима некупцима нема места код продаје покретних ствари, пошто се ту кауција не полаже, а не полаже се стога што се, по §-у 483., „Јавну продаје за готове новце, који се полажу за покретну ствар одмах...“ Исто је тако и у другим законодавствима. Тако, §. 276. *in fine* Аустриског *Exekutionsordnung*-а, у коме се говори о јавној продаји (*Versteigerung*) покретних добара, вели: „Ein Vadium haben die Bieter nicht zu erlegen.“ то јест надметачи немају да полажу кауцију. Ово зато што се у §-у 278. истога Закона који, такође, говори о продаји покретности, каже: „Die zu versteigernden Gegenstände werden nur gegen Barzahlung verkauft und

¹⁾ В. Дим. С. Камалић, *Кауција при јавним продајама (Полицијски Гласник, год. 1910., број од 48. Априла, стр. 114.)*.

müssen vom Meistbietende sofort übernommen werden“ (став други), што ће рећи: Предмети за продају одређени продајом се само за готов новац и највећи надметач може их одмах узети. § 817. (728.). Немачкога Грађ. Суд. Поступка прописује, за јавну продају покретних ствари, као што нам је то већ познато „Die Ablieferung einer zugeschlagenen Sache darf nur gegen baare Zahlung geschehen“, то јест: Продаја једне уступљене ствари може бити само уз плаћање у готовом новцу. Чл. 624. Франц. Грађ. Суд. Поступка садржи, за јавну продају покретних ствари, овакву одредбу: „L'adjudication sera faite au plus offrant, en payant comptant...“, а то значи: Ствар ће се уступити најјачем надметачу, за готов новац...¹⁾

(НАСТАВИТЕ СЕ)

Ж. Перић

КРИМИНАЛНИ МУЗЕЈ

Жандамеријске школе у Волау²⁾ (Пруска)

У пруској жандармеријској школи у Волау имао сам прилике да се изближе упознам са једним важним помоћним средством за обуку жандарма — са *криминалним музејом*.

Као што су Немци практични на сваком, тако су и на овом послу. Теоријска предавања, која се у овој школи држе жандармским кандидатима у троме зечним курсевима, допуњује се практично очигледном наставом у овоме музеју, који је ради тих инструктивних целих поглавито и установљен, богато снабдевен и целисходно распоређен.

Помоћу примера, будући полицијски службеници, упознају се са оруђима којима се кривична дела врше, и чиме се кривци при извршењу дела све служе, као и на шта жандарми треба да обрате пажњу при прикупљању података о злочину и злочинцу.

Богат музеј ове примерно уређене школе смештен је у једној пространијој и видној дворани. Изложени предмети већином су узашћени од појединаца и школи послани од стране судских и полицијских власти са територије коју ова школа жандармима снабдева. То су све предмети којима су кривична дела вршена, или су и сами производ тих дела.

У овоме музеју предмети су груписани према категоријама кривичних дела а не према једнородности самих ствари. Тако гледалац може наћи у једној групи: длето, јеге, ценну мараму, лествице од ужета и остатак од цигаре у гипсу са отисцима пушачевих зуба; у другој групи фотографски апарат, прибор за цртање, раволвер са чаурама и зрнима испуњених метака и фалсификоване банкноте и т. д. Предмети у музеју смештени су у стакленим ковчезима на ногарима, распоређени по столовима и обешени на зиду. Поједини одељци овако су распоређени:

¹⁾ Boitard, Colmet - Daage et Glasson, *op. cit.*, II p. 351.

²⁾ Wohlau, недалеко од Бреславе, на прузи Бреслава-Заган-Франкфурт на Одру-Берлин.

I. Крађе.

Разне обуће за људе и за коње, израђене од гуме и тканине да се ход не би чуо и да би се прави траг сакрио. Разне тестере, турпије, сврдлови и кљешта за похару каса и гвоздених затвора бушењем, сечењем и кидањем, као и за сечење гвоздених ограда, прозорских решетака и томе подобно. Затим разни кључеви и калаузи. Нарочиту пажњу међу њима заслужују: челична шипка којој се са обе стране могу по вољи мењати и притврђивати језичци кључева разних форми и величина. Овде се налази и читава збирка тих језичака. Даље, цев од танкога и јакога блеха, чије ивице уздуж прелазе једна другу и нису залемљене. Помоћу ове цеви окрећу се кључеви остављени са унутарње стране у затвореним бравама, тако да се из браве истиснути могу, или се самом цевју стегне кључ са спољне стране толико, да се њиме и закључана брава отвори.¹⁾ Направа за похару каса топљењем, која је мала и за ношење у џепу подесна. Апарат је конструисан за заједничко горење апетилена и угљеника. Даље, разне лествице од жута, жице и дрвета. Снимци трагова људских, коњских, колских, велосипедских, и отисака разних предмета на снегу, мокрој земљи или на прашини, као: сандука, пунних врећа, штапова, буради ит.д. Снимци су израђени већином од гипса, има их и од лоја, воска и цемента, а радили су их жандарми при прикупљању података у појединим злочинима и уз остала доказна средства предавали их судовима. Снимци отисака руку злочинаца на стаклету као и на глеђосаним и политираним предметима (папиларне линије) које су снимке такође жандарми радили. Из крађе дрва могу се видети сикире и тестере којима су дрвета обарана, као и режњиви од пањева у шуми остављених, на којима се познају трагови од крњих алатки којима су крадљивци дрва секли и тако даље.

II. Одељење забрањенога риболова и хватања птица.

Ту се могу видети разне мреже које не одговарају законском пропису, разне забрањене направе од пређе, гвожђа („виљушке“ и „чешљеви“) и од жице за хватање риба. За хватање птица налазе се кавези, мреже, замке, кљусе, шипке са лепком и клопке.

III. Крађа дивљачи.

Пушке које се расклопене могу приметно носити, пушке у виду штапа, направе од пушчаних цеви које се напуњене и запете остављају у шуми на zgodним местима на саме дејствују кад дивљач на њих нагази. Разне врсте замки и гвожђа. Инструменти за домањивање дивљачи, средством подражавања гласа мужјака, женке или младунчета. Вилице и коске ногу којима је пред судом утврђивана врста, пол и старост дивљачи.

¹⁾ Ово се може спречити најпростије тако, ако се једна гвоздена шипка, на једном крају повијена у виду куке, повијеним делом окачи о кваку а правим крајем провуче кроз кључ који је у брави.

IV. Прављење лажнога новца.

а.) металнога:

Калуни метални и од гипса за златан, сребрни и никлен новац и судови за топљење и сипање метала. Прибор за прављење лажнога новца пресовањем: за извлачење плоче нужне дебљине, за исечавање кружића и за утискивање шара и натписа на новцу. Примерци лажнога новца и метала од којих се он обично прави.

б.) папирнога:

Фотографски апарати са најпрецизнијим сочивима са осталим прибором за фотографију, прибор за цртање, нужне хемикалије у течности и у прашку, плоче фотографске, камене, челичне и бакарне спремљене за прављење лажних хартија од вредности и збирка лажних банкнота, марака, акција, лозова и државних хартија разних држава и различитих вредности.

V. Намерне паљевине.

Времени упаљачи, направљени већином од свеће и кучине, крпа или хартије натопљене петролеумом или смолом, као и заклони за ове упаљаче да светлост пре времена не би примећена била, то су обично кутије, сандучићи, цеви или саксије, са малим отвором за ваздух.

VI. Атентати на возове.

Овде су поређани разни предмети од дрвета, камена или гвожђа као и патрони и упаљачи које су злочинци постављали на железничке шине ради избацавања воза.

VII. Справљање лажних печата и исправа у циљу преваре.

У овоме одељку изложени су разни лажни печати од дрвета, метала, гуме и шкриљца, и то највише полицијских власти, поред тога црквених као и других државних и недржавних установа. Овде вреди напоменути печате којима се лако могу фалсификовати печате више власти једне врсте. Нпр. натпис „Краљ, српско начелство среза . . .“ притврђен је на подлози самога печата, натписи, пак, „врачарског“, „кључког“ ит.д. притврђени су на нарочитим подлогама које се по вољи и потреби мењати могу. Даље, лажни печати којима касани жигошу месо од стоке непрегледане и ван кланице заклане и томе подобно. Разна лажна уверења за људе и стоку, лажне раденичке књижице, лажне дозволе за свирање, торбарење или скупљање милостиње и т. д. лажни купони потрошачких задруга и лажно попуњене и оверене поштанске упутнице. У овоме одељењу показано ми је једно лажно уверење којим, тобож полицијска власт, препоручује милосрђу добрих људи једнога „Србина“ коме су Турци

у Македонији оца, мајку и браћу искасапили, иметак им спалили (радњу од 10.000 марака), а њега у тавницу бадили, где је од тифуса оболео и нем остао. Утврђено је, да су 8 варалица једновремено, у разним крајевима скупљали прилоге од лаковернога света и то помоћу оваквих истих уверења.

VIII. Преваре картама и коцкама.

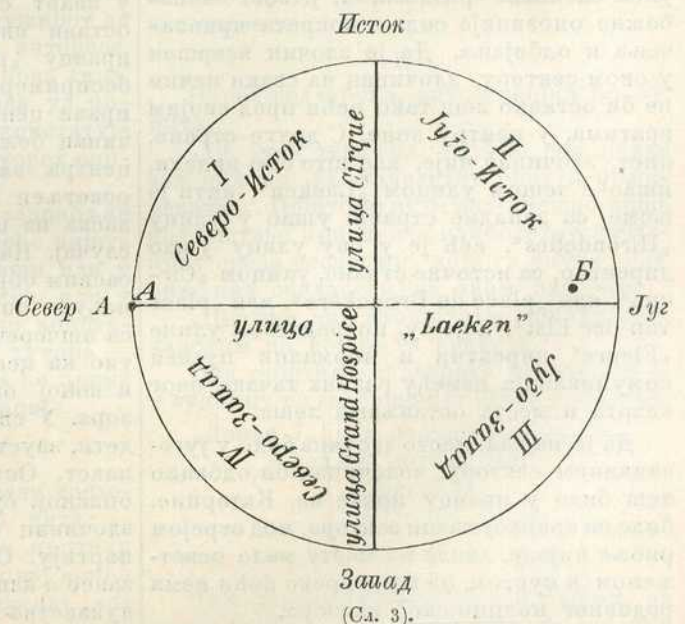
Овде су ми показане карте које се по полеђини распознати могу. Има их које су тако од саме фабрике, по поручбини, направљене; друге су, пак, од стране играча „маркиране“. Коцкама, које се, као и код нас, на вашарима, светковинама, по бањама и на лађама при „транго-франго“ употребљују, и које су у свему нашим сличне., врши се превара од стране онога који их окреће, најчешће на овај начин: коцка је кроз једну од црних тачака на једној страни издубљена и тиме олакшана, са друге, противне стране, коцка је на исти начин издубљена и шупљина оловом наливена и тиме са те стране отежана. Кад се овакве коцке „баце“ готово редовно ће пасти тежим странама на ниже а на тим се странама управо налазе бројеви који су на столу великим добитцима обележени и обратно, лакше, горње стране коцки, дају бројеве који врло мало добијају или ништа. Контрола оваквих коцки може се чинити пажљивим загледањем и „бацањем“, у случају сумње, пак, пресецањем. (СВРШИЋЕ СЕ)

V. Андрић, капетан.

КРИМИНАЛНА ПОЛИЦИЈА

(НАСТАВАК)

Да би се олакшало истраживање и доказивање, поделићемо ову зону на четири рационална сектора, који су међусобно

растављени улицом „Laeken“ с једне, и улицама: „Cirque“ и „Grand Hospice“ с друге стране. (сл. 3).

Дете је било пресретнуто и одведено са тачке А, на демаркационој линији сек-

тора северо-источног и северо-западног, на крајњој северној тачци ових двају сектора. Његов леш одбачен је у тачци *B*, у југо-источном сектору. Да је кућа злочина била у сектору северо-источном, у његовом источном делу између сенског и северног булевара злочинац би, услед непроменљиве, недољиве и неизбежне опозиције сила и покрета привлачења и одбијања, одбацио леш било у једном делу улице „Blanchisserie“, према улицама „Cendres“, „Canon“ и „Damier“, било у улици „Finistere“, према улици „Colombier“, „Choux“, „Roses“, или према улици „Persil“, у овом лавиринту искривуданих улица, у којима остављање сумњивог пакета не би било тако опасно, и из кога би човек могао побећи много лакше но са ког другог места у Брислу. Једина опасност у овом случају произлазила би од прелаза преко северног булевара и улице „Neuve“.

Да је, с друге стране, кућа злочина била у западном делу овог сектора (северо-источног), између сенског булевара и улице „Laeken“, злочинац би, упутивши се улици „Laeken“ ради остављања пакета с лешом, ударио улицом „Fleurs“, т. ј. нормалним и најдиректнијим путем, који је у исто доба најугоднији, најмање жив и најмање надзиран — дакле најсигурнији — у место да предузима излишно и опасно заобилажење улицом „Laeken“. Или још боље, он би одбацио леш у противној зони, у сектор југо-источни, т. ј. у квартал „Béguinage“, који је пуст, усамљен, без пролаза, заузет зградама двеју болница и црквом, опкољеном лавиринтом готово пустих улица. У овом региону никакав полицијски надзор није потребан нити постоји, те је с тога безопасан за случајног злочинца.

Да је злочин извршен у сектору југо-источном, злочинац би одбацио леш било у правцу пијаце, било у правцу места св. Катарине, било у квартал „Béguinage“, увек са истих разлога, т. ј. због неизбежне опозиције сила и покрета привлачења и одбијања. Да је злочин извршен у овом сектору, злочинац на сваки начин не би оставио леш тако рећи пред својим вратима, у центру зоне. С друге стране, опет, злочинац није, као што смо видели, ишао с лешом улицом „Laeken“, нити је њоме, са западне стране, ушао у улицу „Hirondelles“, већ је у ову улицу ушао директно, са источне стране, улицом „Cirque“, или „place de Brouckère“, или „place van der Elst“, које су, посредством улице „Fleurs“ директни и нормални путеви комуникација између разних тачака овог квартала и места остављања леша.

Да је, најзад, место злочина било у југо-западном сектору, злочинац би одбацио леш било у правцу цркве св. Катарине, било на крајњој тачци сектора, под стрејом рибеље пијаце, дакле на месту мало осветљеном и пустом, на коме преко ноћи нема редовног полицијског надзора.

Леш дегињи, међутим, однет је и остављен на уласку у југоисточни сектор. Злочин је несумњиво морао бити извршен у зони директно противположеној, у сектору северо-западном, т. ј. у кварталу „Grand-Hospice“, који се граничи ули-

цама: „Laeken“ и „Grand Hospice“, и кезовима: „La Homille“, „La Chaux“ и „Pierre de Taille“.

Да би дошла до своје матере, Жана је морала ићи улицом „Laeken“, у правцу Северо-Истока. То је, дакле, у овој улици, на два корака од фламанског позоришта, то је одмах по Жанином изласку из куће, на путу ка материном стану у који није приспела; то је у тачци *A*, где је Жана заустављена и одведена од човека, који има обичај да пролази овим местом, и који ју је морао познавати. Пресретнута у тачци *A*, у близини свога стана, Жана је одвраћена од свога пута; и одведена у противном правцу, ка Југо Западу, кејом „Pierre de Taille“. Зашто је одведена баш овим путем? То ћемо прво утврдити теоријски а после и стварно.

Злочинац, носилац жалосног пакета, био је виђен око 11³⁰ часова у вече како брзо корача ка пијаци, у правцу Југа, долазећи са Севера, и како скреће у лево, ка Истоку, у улицу „Hirondelles“, којом иде до улаза улици „Fleurs“. Пошто се прво уверио да нико не долази ни од улице „Fleurs“ ни из горње стране улице „Hirondelles“ (источна страна), злочинац је направио један полукруг и оставио пакет, први пут поред провизорне ограде око једне ново подизане куће, бр. 14, а за овим је, заклањајући се сенком од ове ограде, прешао на леву страну улице и дефинитивно оставио пакет пред кућом бр. 22. Једном ослобођен пакета, злочинац је одмах пошао средином улице, и удалио се врло брзо улицом „Laeken“, у којој је изгубљен из вида.

Потребно је да овде учинимо једну напомену од највеће важности:

У жељи да се опрости леша своје жртве, злочинац се није плашио да пређе врло опасну зону — улицу „Laeken“, која по живости долази у ред средњих, и улицу „Hirondelles“ — у којој је и виђен. Веома дрзак, он се није плашио да дође у квартал сенског булевара и да у њему остави свој сумњив пакет, а идући у правцу „place de Brouckère“, он је са беспримерном дрскошћу био пошао у прави центар Брисла. Обично сваки злочинац бежи, по извршеном злочину, од центра вароши, који је живљи и боље осветљен и чуван, нарочито у време изласка из позоришта, као што је то овде случај. Наш злочинац, међутим, радио је сасвим обратно. Са дрскошћу, која изненађује, он се, носећи под пазухом пакет са ишчерченим лешом своје жртве, упутио ка центру вароши, т. ј. ка светлости и већој опасности од полицијског надзора. У сваком тренутку могли су га видети, зауставити га и отворити му сумњив пакет. Остављајући свој пакет у зони опасној, суседној центру, лукав и вешт злочинац био је ставио на коцку своју партију. Он се коцкао на велико, да би завео и изиграо правосуђе. Његово вешто лукавство имало је за циљ, да властима скрене пажњу на сумњива лица која станују у овом региону, и да на њих ограничи истрагу. На жалост, злочинац је у овоме и успео, јер је власт несмотрено похапсила око 20 личности. Дрзак прелаз злочинчев у опасну зону представља у

исти мах интелигентан и дрзак препад вешто претварање и прво ратно лукавство. Али, с друге стране, како нам непристрасност налаже, да поменемо све хипотезе које се односе на генезу факата, морамо тако исто допустити, да је врло лако могућно, да злочинац није нарочито смишљао ову комбинацију, већ да је радио инстинктивно, под утицајем природних сила, и да је, као аутомат, отишао и оставио свој пакет на месту где је то било могућно.

Мало је, у осталом, важно, да ли је злочинац радио под утицајем разумне и свесне воље, или под утицајем аутоматске акције самог инстинкта, или под недољивим утицајем природних сила. Што је злочинац ишао живим ходом улицом „Hirondelles“ да би оставио пакет с лешом у југо-источни сектор региона злочина, то је било због неизбежне, природне и логичне опозиције — несвесне или свесне — његових покрета привлачења и одбијања, јер је он долазио из сектора директно противположеног, дакле правцем од Северо-Запада, т. ј. из квартала „Grand Hospice“.

Злочинац је одбацио леш у лево од улице „Laeken“, у правцу Истока. Видели су га како је брзо ишао у правцу Југа, а затим је окренуо косо и у лево, ка Истоку. На овај начин, он је ишао у правцу Југо-Истока, а долазио је од Северо-Запада. И доиста, одбацивање леша, извршено под утицајем силе одбијања, морало је бити у правцу противном правцу одвођења девојчице, које је извршено под утицајем силе привлачења. Ми имамо, дакле, једно одбијање у лево, у правцу Југо-Истока, те се с тога привлачење мора налазити у противном правцу, у десно, ка Северо-Западу. Жана је морала бити одведена у десно од улице „Laeken“. Опште полицијске опсервације слажу се потпуно са нашим мишљењем и утврђују наше резонавање. Злочину силовања претходило је одвођење или крађа детета. Шефови сигурности знају добро, да крадљивци обично потпадају под један физиолошки закон: по извршеној крађи беже у десно. У овом случају и злочинац, који је украо девојчицу, одвео ју је десно од улице „Laeken“, у правцу Запада: ово је био његов пут — индиректан може бити — пошто је малу водио са собом. Десно од улице „Laeken“, у правцу Запада, налази се кеј „Pierre de Taille“. То је једини пут којим је девојчица могла бити одведена неопажено. Жана није чинила никакве тешкоће нити је показивала какво неповерење идући с господином нормалним путем, јер ју је завођач провео поред њене сопствене куће, из које је мало час била изишла. Рашел Ван Ланди видела је Жану, своју малу пријатељицу, како у друштву са једним непознатим, који јој беше пребадио руку преко стаса, прелази кејом „Pierre de Taille“, и одлази дуж овог кеја у правцу Запада. Тачно и прецизно посматрање Рашел Ван Ланди утврђује и моћ резонавања. С друге стране, опет, овај је кеј тако рећи усамљен и пуст, који с једне стране има базен, а с друге велике и мрачне куће; на њему се налазе свега две до три крчме, слабо посећене

од радника на каналу, и то само преко дана. Поред овога, јавни пут скоро је закрчен колима и робом, под којима се човек може лако прикрити. Не треба се, према овоме, ни мало чудити, што су човек и дете прошли неопажени овим путем. (НАСТАВИТЕ СЕ)

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Учињена су нам ова питања:

I

Суд општине островичке, у срезу нишком, актом својим Бр. 851, пита:

»Суд ово општински, као претплатник листа, моли уредништво за обавештење:

Актом прете округа нишког од 19. новембра 1909. год. Бр. 1458, а према наредби Духовног Суда Епархије Нишке од 9. новембра 1909. год. Бр. 7206, наређено је суду и одбору ове општине, да изврши избор татора за цркву островичку за 1910. и 1911. год.

Суд и одбор ове општине, на основу горњег наређења, у својој одборској седници на дан 26. новембра 1909. године Бр. 1548, извршио је избор татора и изабрао Милутина Раденковића за првог татора, а њему за замењеника Голуба В. Јовановића, оба овд., и одлуку спровео начелнику среза нишког на одобрење.

Среска власт исту одлуку одобрила је и вратила суду овом на даљу надлежност.

Кад је суд изабране таторе позвао и избор им саопштио, они су изјавили: да се избора не примају, па су потом и оставку поднели суду и одбору са молбом, да им исту уважи и на њихово место изабере друге таторе, пошто су они самци.

Одбор општински у пуној својој седници од 8. маја т. г. уважио је оставку молиоцима и на њихово место изабрао друге таторе — Мича Цветковића тежака за првог татора, а њему за спомоћника Косту Раденковића, учитеља оба овд.

Кад је суд одлуку спровео начелнику среза нишког на одобрење, он је својим решењем од 11. маја ове год. Бр. 7415, задржао од извршења, из разлога, што одбор није извршио избор татора у споразуму са месним свештеником по чл. 43. тач. 5. зак. о црквеним властима.

По предњим примедбама среског начелника, одбор општински понова у својој пуној седници 15. јуна ове године у присуству свештеника, понова је изабрао напред именоване за таторе цркве островичке, имајући у виду напредак цркве. Месни пак свештеник на избор не пристаје што је то и изјавио.

Суд је и ову одлуку спровео среској власти на одобрење по чл. 85. закона о општинама, али среска власт услед ове несугласице између одбора општинског и месног свештеника, спровела је ову одлуку Духовном Суду Епархије Нишке на мишљење.

Духовни суд, актом својим од 6. јула т. г. Св. Бр. 4613, одговорио је среској власти, да по тач. 5. § 43. код члана 97. закона о црквеним властима, таторе црквене бирају општинари и кметови у спо-

разуму са месним свештеником, и среска власт актом својим од 7. јула тек. год. Бр. 10.681 наредила је суду овом, да по овој напомени поступи.

Према свему овоме, а услед несугласице између општинског одбора и месног свештеника, суд овај не зна шта сада да по овоме ради?!«

— На ово питање одговарамо:

Чланом 43. тачке 5. закона о црквеним властима источно православној цркви у Краљевини Србији условљено је, да се избор црквених татора врши споразумно са месним свештеником.

Овај споразум условљен је, несумњиво због тога, да на положај црквених татора не би дошли људи, који су са свештеником у непријатељству, те би због таквих личних одношаја био у опште онемогућен заједнички рад око унапређења и чувања црквених интереса.

Самим тим, што се тражи споразум свештеника са судом и општинарима (одбором) казује се: да закон не дозвољава неку превагу ни једној ни другој страни, него тражи да ове нађу људе поштене и честите, којима ће интереси цркве бити изнад свију других обзира.

Према овоме, ако је свештеник навео оправдане разлоге против избора нових татора Миче и Косте, одбор је требао да предложи друге такође часне људе, па би се тако среди и задржали на људима, који не би били противни ни једној ни другој страни, а ипак би достојно заступали интересе цркве.

У цео овај рад није требало уносити личне обзире нити што друго, и онда би избор, који је наређен још новембра месеца прошле године, давно и давно био завршен.

Нека, дакле, суд и одбор закажу нову седницу за овај избор, на коју ће позвати и свештеника, па нека се споразумно и изабере татори.

Ако би свештеник у опште био противан споразуму, што је тешко претпоставити, јер и на њему лежи дужност да води рачуна и штити црквене интересе, онда нека одбор и суд изабере нова лица, која до сада нису бирана, па нека уз пошљај одлуке среској власти констатује да свештеник није изашао на сусрет споразуму.

Ако Духовни Суд не би био задовољан ни овим избором, онда њему неће ништа сметати, да се нов избор изврши или у присуству кога његовог органа или у присуству среске власти, и тако констатује: ко омета правилан избор татора — суд и одбор или свештеник, па ће према томе наћи излаза из ове ситуације.

II

Суд општине медвеђеке у срезу трстеничком, актом својим Бр. 2305, пита:

»У спору Проке Ковачевића противу Боривоја Р. Здравиха овд. суд овај донео је пресуду: да се Прока Ковачевић допуну закуне, да је туженоме дао један шпархет и да му овај заиста није платио 30 дин. па ако се тако закуне, онда да му тужени Боривоје плати 30 дин. накнади таксу и плати дангубу. Не закуне ли се Прока, онда се од тражења има од-

бити и да плати Боривоју 1 динар дангубе. Ову пресуду потписали су само вршиоц дужности председника суда и један кмет. Други кмет и деловођа нису потписали пресуду. Пресуда је саопштена Проки и туженоме, но саопштење није оверио ни један часник општински. Међу тим пресуду су оверили два присутна грађанина, пошто је тужени Здравих неписмен. Када је тужени Здравих позван да присуствује заклетви Прокиној, он је изјавио да му пресуда није ни саопштена.

Суд моли за објашњење:

1., Сматра ли се ова пресуда за извршну или не; и

2., може ли суд над Проком извршити заклетву или не, или треба донети понова пресуду или не?«

— На ово питање одговарамо:

По § 13. грађанског судског поступка, саопштење пресуде утврђује се на тај начин, што то оверава председник или његов заступник ако су писмени, иначе што се то чини у присуству писмених грађана.

По томе, што је закон условно прво оверавање од стране председника или заступника, па тек у другом реду дозволио могућност саопштења на други начин, несумњиво је овај други начин неправилан, и био би повод да се пресуда доведе у питање, да је дотични изјавио жалбу у законском року.

Пресуда не би одговарала закону ни по томе, што није потписана од стране још једног кмета и деловође.

Али кад је саопштење макар и неправилно извршено, па он није употребио право жалбе у законском року, онда је пресуда извршна и треба је извршити.

Ну пре тога свакако треба сазнати од оних, који су потписани као присутници, да ли је саопштење одиста извршено или не.

Ако би био овај последњи случај, онда пресуду не извршивати, него дати туженом право жалбе — извршити ново саопштење.

III

Парох седларски, актом својим Бр. 51, пита:

»19. јуна тек. год. упутно сам један акт под Бр. 44. начелству округа пожарвачког. Пошто је исти акт прешао више надлештава, приспео је, напослетку, начелнику среза ресавског, који га упуту суду општине седларске, са овим налогом:

»Предњи акт саопштити пароху седларском па потом га вратити.«

Суд општине седларске позвао ме је у судницу па завевши акт ставља на њему:

»Данас 7. јула саопштено ми је.«

долази потпис мој
оверава

Председник суда

Н. Н.

Том приликом скренуо сам пажњу, да је ово обична администрација, да ово није акт неког грађанског спора, и мишљења сам, да је суд требао, по поштанским правилима, завести акт у експедициону књигу, послати га мени, да га заведем у мој деловодни протокол, па потом вратим.

Молим уредништво за објашњење:

1. Да ли је суд овај поступио правилно или не; и
2. Да ли се свештеник сматра као званично лице те да му се акта примају и предају на књигу?"

— На ово питање одговарамо:

Кад год свештеник шаље званичан акт за послове, који су њему стављени у дужност чланом 38. закона о црквеним властима источно православној цркви у Краљевини Србији, онда то долази у ред службене преписке, и одговор му треба достављати на књигу као и осталим надлештвима.

Ако је и акт, о коме је напред реч, ове врсте службеног рада, онда је начелник ерески погрешио што је у опште слао одговор преко општинског суда, а не непосредно свештенику.

Суд је свакако требао послати свештенику у дом овај акт, јер баш да акт и није био званичан, суд је требао да има пажње према свештенику и не издаје га незгоди личним доласком у судницу, кад он може акт потписати и у своме дому и кад природа посла не тражи лични предстанак.

IV.

Један учитељ пита:

«У оvd. селу свештеник наплаћује од сваког домаћина по један динар на име свечарине па резао коме колач или не, а поред тога наплаћује и по 0-20 дин. на име некаквог „задушничког“. Наплату врши по списковима задужења преко суда општинског.

У тарифи свештеничкој стоји да свештеник има права на један динар за резање колача, а и да му се плаћа кад врши помен умрлима на гробовима, али мислим да нема права да наплаћује и онда, кад не реже колаче, као и кад не врши помене умрлима на гробовима.

Да би се ово питање пречистило то молим уредништво да објасни ово:

1. Сме ли свештеник да задужује и тражи наплату од оних грађана, чије колаче није резао и чијим мртвима није вршио помен на гробовима?

2. Сме ли општински суд да врши наплату по свештеничком списку задужења, кад задужује и оне којима није вршио никакве обреде?

— На ово питање одговарамо:

У колико уредништво познаје обичаје у земљи, њему се чини, да нема ни једнога православног Србина, који не сече славски колач кад га већ меси и жито справља.

Ако одиста има таквих примера да се колач меси али да се не сече, онда би то било одступање и од предања и од верских обичаја.

То би исто било и онда, ако се ти колачи секу, али ако то сечење не врши свештеник.

И ако одиста има оваквих случајева, онда је питање ко врши то сечење кад га не врши свештеник, и да ли је то бегале од свештеника последица наплате таксе или узроци леже у чему другом?

Јер кад учитељ напред тврди да свештеник наплаћује таксу и за оне колаче,

које он није секао, онда значи да их је секао неко други.

Овим питањем требало би да се више позабаве и свештеник и учитељ.

Али, како слава и обреди црквени скопчани са њом, не долази у ред принудних обреда као што је нпр. крштење, него је ствар савести и верског осећања, онда се не би могло рећи да свештеник има права на награду за сечење колача, кад му ова услуга није тражена, јер се такса прописана чл. 8. тачке 5. закона о уређењу свештеничког стања наплаћује само за учињене услуге.

То исто важи и за таксу из тачке 14. поменутог законске одредбе, јер је ствар доброг расположења и поштовања према умрлима да ли ће се ова чинодејства вршити или не.

Помену о којима говори тачка д. чл. 5. поменутог закона и иначе не подлеже такси јер се врше по дужности.

Према овоме, кад год неко докаже да му свештеник није вршио сечење колача или помен (чигуљу), било што овај ту услугу није тражио, било што свештеник није хтео или стигао да је учини, суд онда не мора извршити наплату.

Сечење колача не би се могло наплатити од оних домаћина, који су се одвојили од својих родитеља на истина славе славу, али не месе колач за живота својих очева, којима као представницима дома припада ово право.

ОДЛУКЕ ДРЖАВНОГ САВЕТА И КАСАЦИОНОГ СУДА

Засеоци немају права да засебно, на својим састанцима, бирају себи кмета.

С. Ђ., Ж. В. и остали из К., жалили су се Државном Савету противу избора часника за општину к., који је извршен на дан 28. марта 1910. год. због ових неправилности:

1. што је неправилном потврдом азбучног гласачког списка скраћен рок за тражање исправке, јер је по чл. 23. у вези чл. 181. б. зак. о општинама, требало да стоји на углед од 11. до 26. фебруара, а међутим првостепени суд је потврдио спискове 27. јануара, те је тако право на тражање исправке престало баш оног дана (11. фебруара), када је требало да отпочне;

2. што М. У., као чиновник окружног одбора, према II. одељку чл. 71. зак. о општинама, није могао бити општински одборник, па према томе, по чл. 52. в. пом. зак. није могао бити члан бирачког одбора;

3. што су на овом збору бирани уједно и председник и одборници и кметови, а међутим ово по чл. 53. в. зак. о општинама није смело бити, пошто је општина састављена и из два села: Л. ... и Т. ..., која су и до сада имала засебног кмета.

За доказ својих навода поднели су уверење општинског суда № 2630.

Трећи Одсек Државног Савета по оцени жалбених навода и расмотрењу изборних акта, нашао је, да је навод под 1. неумесан, јер то, што је првостепени суд потврдио азбучни списак 27. јануара, није

ништа сметало интересованим лицима да траже исправку азбучног списка. Да пак право на тражење исправке није осуђено, види се из тога, што је после те превремене потврде азбучног списка од стране првостепеног суда накнадно уведено у азбучни списак још 85 лица.

Навод под 2., баш и кад би се узело као тачно посматрање жалитеља, да чиновници окружног одбора не могу, према II. одељку чл. 71. закона о општинама, бити општински одборници — а тај се законски пропис очигледно односи на државне чиновнике, који имају право надзора над општином — неумесан је, јер, по чл. 52. в. поменутог закона, чланове бирачког одбора бира општински одбор коцком из своје средине, а ни жалба, ни приложено уверење, не тврде, да М. У. није на дан избора био одборник, већ напротив обратну. Поменути законски пропис могао би послужити само као разлог, да се такав одборник разреши, али, неразрешен од дужности, он има несумњиво сва права општинског одборника.

Навод под 3. неумесан је, јер се извештајем Министра Унутрашњих Дела од 20. маја 1910 год. П. № 9901. тврди да ову општину сачињавају и засеоци: Л. и П., а по чл. 33. тач. 1., 53 г и 58 зак. о општинама кметови се бирају на сеоским односно варошким састанцима само у оним општинама, које су састављене из више села, или из вароши и села а овде тај случај није. Да ова два места нису села, види се и из чл. 3. закона о административној подели Краљевине Србије.

С тога је, на основу чл. 170. закона о општинама, решио, да се жалба одбаци као неумесна.

Одлука од 20. маја 1910 год. № 5277. 1/2

Јос. К. Ст.

Одлука опште седнице Касац. суда од 7. Априла 1910 № 4024.

За квалификацију дела крађе калемова лозе узима се не само вредност тих калемова већ и вредност штете, услед неродности чокота за време од три године.

Неготин. првостеп. суду био је оптужен С. К. што је 23. новембра 1909. год. у винограду М. В. исекао 72 чокота и тиме учинио кривично дело, које се казни по § 221. крив. закона.

Првостепени неготин. суд је нашао да у радњи оптуженог према вредности покрађе калемова стоји дело иступне крађе кажњиво по § 391. крив. зак., без обзира на вредност оштећеног чокота, и оптуж. ослободио из недостатка доказа.

Но по жалби приват. тужиоца и државног тужиоца, Касациони Суд примедбама од 12. фебруара т. г. № 1796, поништио је пресуду првостеп. суда са разлога:

»Погрешно је тај суд нашао, да овде, само према вредности покрађене лозе, а без обзира на укупну штету, која је приват. тужиоцу овом крађом учињена, стоји дело иступне крађе.

Јер код дела, као што је ово, чија квалификација зависи од вредности штете учињене кривичним делом, мора се узети

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

WWW.UNILIB.BS

у обзир вредност целокупне штете, коју је за последицу имала кривична радња према имовини приват. тужиоца, а не само вредност предмета до кога је кривац крађом дошао, без обзира на везу тога предмета са ствари за коју је био скопчан, и према томе без обзира на вредност коју он има у односу на ту ствар за коју је везан.

Према томе, када при овом делу има да се, ради квалификације, узме у обзир величина штете, онда се при оцени њеној не може зауставити само на вредност осечених и украдених резница као таквих, већ се мора узети у обзир и она нераздвојна штета причињена сечењем те лозе, услед чега је наступила неспособност чокоћа за род и тиме већа штета за приватног тужиоца, дакле она вредност коју те резнице имају у везаности својој за чокоће.

У обим штете крађом причињене не долази, дакле, у овом случају само вредност одсечене и однете лозе, које могу само према извршиоцу крађе престављати једну вредност, већ и количина оштећења чокоћа, које је услед сече лозе са њега постало неспособно за трогодишњи род према вештачењу на протоколу № 13501.⁶

Ове примедбе првостеп. неготин. суд није усвојио, већ је дао следеће противразлоге:

„Што примедбе постављајући принцип, да се дело крађе, квалификује по величини штете у оштећења која је из дела крађе произишла, а не само по вредности украденог предмета, — утврђују — износе нешто што у закону не стоји, проширују смисао закона ван онога оквира, који би на себи носио карактер тумачења закона.

Текст принципа законског гласи: да се крађа казни по § 221. или по § 391. крив. зак. према вредности, коју покрадени предмет, односно украђена туђа покретна ствар има.

Вредност покрађе то је у новцу изражени еквивалент, коју једна ствар, у промету има, и она — вредност — ограничава се на суштину или супстанцију саме ствари као економског добра, дакле у овом случају у вредности покрађе не може се урачунати ништа друго, него само вредност покрађених лоза.

Стоји то да у много случајева сопственик украђеног добра није оштећен само тиме, што је лишен вредности дотичног објекта, већ придлази и даља штета — изгубљена добит и друге користи, које би крадена ствар, као економско добро, сопственику давала.

Али о тој даљој користи односно штете законодавац не води рачуна у погледу квалификовања дела; он се задржава само на вредност крадене ствари и према њој дело квалификује, а што се даље посредне или непосредне штете тиче, она се узима у обзир само у виду досуђивања накнаде, ако је штета опредељива или изводљива, односно § 256 кр. с. пост. ствар за ову даљу штету предаје грађанском суду.

Противним тврђењем, које примедбе заступају, ствар оцене квалификације дела била би постављена на такву једну особину — несигурну основу, да би се у правосуђу направио безизлазни хаос.

Принцип тај за квалификацију дела, који заступају примедбе примењен н. пр. на крађу стоке довео би дотле, да би се свако дело крађе стоке из § 391. крив. зак. могло казнити за преступно из § 221 а кр. зак. или злочино по § 223 б. кр. зак.

Да ово и примером објаснимо: украђена овца у времену дела вреди 99 гроша, а када се према тој вредности квалификује дело оно би се подвело под § 391. кр. зак. Али ако идемо даље онда долази штета за сопственика, што н. пр. није музао овцу за десетак дана или док се дело иследи, која би могла износити 5—10 гроша и онда би у времену суђења дело дошло под § 221 а кр. зак., па најзад ако би се дело при стављању под суд задржало непресуђено мало више, могла би та штета, при најсавеснијој оцени вештака да до дана претреса или на претресу, изађе и преко 200 гроша, па према томе да дело дође под поротни суд, као дело из § 223 б. кр. зак.

Из овога примера види се, како би се произвољно кретала квалификација дела када би се усвојио принцип за квалификацију онај, који примедбе заступају, а да би се на тај начин стварао хаос у правосуђу није потребно ништа више износити.

Накратко, увођењем овога принципа, који у закону не стоји, могла би се квалификација дела сасвим произвољно сваког часа мењати за она дела, где се квалификација одређује према вредности.

Што се тиче ове врсте крађе — крађе лозе — које су се у овом крају, који има доста винограда, дешавале и дешавају, суд не може да стане на гледиште, које заступају примедбе Касационог Суда, поред раније наведеног још и с тога, што је и до сада, нестална судска пракса у томе, јер док је у једном ранијем случају квалификација утврђена само према вредности украдених чокота, где је утврђена вредност од украденог чокота по 1 динар, коју вредност обично утарђују и по чл. 5. зак. о чувању пољског имања општински одбори у почетку године — без обзира на вредност изгубљене добити — штете — што је дотичном лицу украденим чокотима уништен виноград, дотле у другом пак случају, где је извршена крађа резнице — лоза сечена са чокота — као што је овде случај квалификација је утврђивана према вредности исечених и украдених лоза — резница — и изгубљеној добити — штети — за две године а овде се према примедбама тражи, да се утврђује квалификација према вредности покрађених резница — лозе — и изгубљеној добити — штети за три године, што би нас одвело до оног закључка, до кога смо дошли износивши за пример крађу стоке, односно да се и крађа лозе не би могла никада казнити као истујно дело, а то законодавац није хтео.

Јер рецимо да је вештачком проценом утврђено да је некеме исечена лоза у вредности 50 п. дин. (какав случај такође постоји у пракси) и да су са свим због тога уништена два чокота, онда би се ова крађа лозе без сумње морала подвести под одредбу § 391. кр. зак., ако се за квалификацију дела узима само вредност

покрађе, али ако се према примедбама Касац. Суда узима у оцену изгубљена добит — штета — онда би се ова крађа могла подвести и под одредбу § 391. и под одредбу § 221. крив. зак.

Дакле, ако се квалификација утврђује само по вредности покрађе, онда би дело дошло под § 391. крив. зак. као што је овде случај у пресуди овог суда од 22. децембра 1909. № 27409¹/₂, а ако се води рачуна и о изгубљеној добити — штети — онда се она може ценити са свим произвољно за 1. 2. 3. и т. д. година, докле се дотера до вредности, да би се дело могло подвести под § 221. кривичног зак.“

Касациони Суд у општој седници нашао је да су примедбе одељења на закону основане, а да противразлози првостепеног неготинског суда не стоје.

М. Л. Р.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

Т Р А Ж Е С Е

Тихомир, син Уроша Ђалића из Раковца, отумаро је 12. прошлог месеца из Александровца. Он је стар 13 година, плав, у селачком оделу. — Денеша начелника среза жупског Бр. 7124.

Драга, деветогодишња кћи Иносаве Милошевић, из Текије среза расинског, нестала је 7 овог месеца. Она је промањаста, на нози има белегу од уједа бесног пса, у селачком оделу, повезана шамијом. — Денеша начелника среза расинског Бр. 13764.

Љубомир Ракичић, чинов. осигуравајућег друштва „Њу-Јорк“ у Београду, 23. прошлог месеца отишао је од своје куће и до данас се није вратио. Он је стар 59 година, средњег раста, просед, од одела на себи је имао: жакет затворене боје, црн иберцигер и на глави црн полуцилиндер. — Акт кварта варошког Бр. 8400.

Милоје Ђурић, бакалски шегрт код свог брата Живка Ђурића, бакалина из Београда, отумарао је прошлог месеца од свог брата и до данас се није вратио. Милоје је стар 12 година, омален, плав, у оделу отворене боје са качкетом на глави и сарачким опанцима на ногама. — Акт кварта дођошког Бр. 3406.

Милорад Ристић, обућарски шегрт, који је још пре 11 месеца отумарао из Београда, није се до данас јавио својој фамилији. Он је стар 14 година, смеђ. — Акт кварта палилашког Бр. 5064.

П О Т Е Р Е

Петар Новаковић — Дрехер зван „Треер“ осуђеник казненог завода у Митровици (А.-Угарска) побегао је из завода пре две године и до сад није ухваћен. Он се издаје и за **Милоша Вековића**. Петар је раста средњег, бледа лица, косе и бркова кестењавих, очију зелених, слабе конструкције, туберкулозан. Од особених знакова има на левој сисци више рана од убода ножем. Не говори двојерски. — Акт антропометријског одељења Бр. 1336.

Жил Жилсон, помоћник порески, проверио је у Брислу знатну суму новаца и са Селином Делфин Собленцом, раденицом, побегло у свет. Поред њихових слика, које износимо, белгиске власти послале су и ове њихове податке и то: Жил стар 20 година, висок 1-90 см. црномањаст, по лицу бубуљичав, сув, у оделу сако браон боје са дијагоналама, панталоне црне са белим пругама, на глави мали

шешир сламни и на ногама плитке ципеле. Селина је стара такође 20 година, висока 170 см. косе смеђе и гургураве, округлих образа, нос

великог, у костиму тегет са великим шеширом на глави. — Акт антропометријског одељења Бр. 1364.

Јован — Јохан — Грегоровић, осуђеник — слободњак — нишког казненог завода, побегло је 8. овог месеца са рада. Он је родом из Котора (А.-Угарска) стар 45 година, средњег раста, риђе косе и бркова, по лицу пегав, по занимању је машиниста, говори немачки и поварено српски. Од одела, имао је на себи: радничке плаве панталоне а капут и прслук браон боје кариран. — Денеша управе нишког казненог завода Бр. 1990.

Тодор Живковић, столарски шегрт, осумњичен је да је извршио крађу депног сата. Он

је стар 13 година, црномањаст са качкетом на глави. — Акт кварта палидушког Бр. 4896.

Васа Путник, угарски држављанин, извршио пресудом темишварског суда осуђен је на две године робије због прављења лажног новца. Он се налази у бегству и може бити да је у Србији. — Акт Министарства Унутрашњих Дела ПБр. 5063.

Живка, жена Миладина Кошуткића, баптована Душевне Болнице, напустила је свога мужа и том приликом украла му један пар мушког одела и 190 динара у сребру. Она је стара 25 година, висока, крупна. — Акт кварта врачарског Бр. 6972.

Неша Тодоровић, тежак из Врбовца, извршио је два покушаја убиства па је затим побегло. Он је стар 25 година, средњег раста, риђ, у лицу роав од богиња. — Акт начелника среза болевачког Бр. 11390.

Мален Павловић из М. Лаола округа пожаревачког, покрао је свога газду Драгомира Радоњића, кројача из Крагујевца и однео му: 6 метара штофа, 2 метра сатина и 15 динара у новцу. — Денеша начелства округа крагујевачког Бр. 16883.

Непознати крађивци, 4. овог месеца, украли су на жељезничкој станици у Београду или у возу Радунки Јовановић, из Параћина. 30 динара у сребру, који су били у новчанику браон боје са две преграде; и г. Михајлу Рафајловићу, пензионару из Београда један нотес првене боје са три преграде у коме је било 340 динара у новчаницама, његове посетнице и још друге хартије. — Акт комесара београдске жељезнице полиције Бр. 376.

Маноле Миронеску, чију слику износимо, ухваћен је у Букурешту и тамо је изјавио да је родом из Србије. С тога, износећи његову фотографију, препоручујемо полицијским и оп-

штинским властима, да ако би ма шта знали о овом лицу да то одмах доставе антропометријском одељењу с позивом на Бр. 1361.

Препоручује се полицијским и општинским властима, да за овим побеглим лицима учине најживљу потеру, и у случају проналаска стражарно их упуте власти која је потерницу издала, с позивом на означене бројеве акта или денеша.

НАЂЕН ЛЕШ

10. овог месеца, Дунав је избацио код села Брњице један мушки леш, стар 50 година, средњег раста, добро развијен. На лешу је била: кошуља бела, прслук и капут сако од црног штофа са црвеним и зеленим пругама, око врата црна машина. — Денеша начелника среза голубачког Бр. 5864.

СКРЕЋЕ СЕ ПАЖЊА

У Алексинцу је ухваћено једно лице, у униформи жељезничког службеника, које је продавало у бесцење 11 мушких кошуља са монограмом «К. Ј.» На саслушању то је лице изјавило да се зове Миутин Бошњаквић, жељезничар из Београда. — Денеша начелника среза алексиначког Бр. 9157

КРАЂЕСТОКЕ

Ноћу између 4. и 5. овог месеца непознати крађивац украо је Стевану Живојновићу, из Јагњила, једног коња маторог 4 године, лаке затворено-доратасте, у леву задњу ногу гукастог са жигом положено «К». — Денеша начелника среза јасеничког округа смедеревског Бр. 14784.

Ноћу између 5. и 6. овог месеца непознати крађивци украли су Живани Стевановић, из Осипаонице, две кобиле. Једна је матора 7 година, доратаста, у обе задње ноге путаста, са жигом «В» са сисама млечним. Друга је матора 10 година, алатаста, у леву задњу ногу крунаста, висока 155 см. са жигом «К». — Денеша начелника среза подунавског Бр. 10390.

Ноћу између 12. и 13. овог месеца непознати крађивац украо је Миленку Радојчићу, из Барошевца, једну кобилу, матору 3 године, лаке зелене, без жига. — Денеша начелника среза колубарског округа београдског Бр. 12366.

Обраћа се пажња свима полицијским и општинским властима на ове крађе и крађивце.